

[Henry Christensen.]

politik? Det, som i forvejen har været det gale med finanspolitikken, er, at den i første halvdel af finansåret har virket i alt for høj grad pengeudpumpende og i anden halvdel af finansåret, vintermånederne, til gengæld meget voldsomt pengeopsugende. Dette er en meget ubehagelig skævhed i påvirkningen af hele det finansielle og pengemæssige forløb og medfører store vanskeligheder. Det danner utvivlsomt også baggrunden for de betragtninger, som det økonomiske råd for godt og vel en måneds tid siden anlagde, da det advarede imod at gennemføre en yderligere skærpelse af finanspolitikken her på indeværende tidspunkt. Det advarede imod dette også med henvisning til den almindelige økonomiske og arbejdsmæssige situation og pegede på risikoen for, at det ville føre til øget arbejdsløshed. Hvad har fået regeringen til at se væk fra denne advarsel? Og må jeg ikke anmode den højtærede finansminister om, at han til rådighed for folketinget og for vore kommende overvejelser fremskaffer en vurdering fra det økonomiske råd af det, man nu vil med denne øjeblikkelige gennemførelse af de foreliggende lovforslag. Folketinget må på baggrund af det, der tidligere har været fremlagt for os have krav på at få en aktuel vurdering.

Det, som folketinget og regeringen burde overveje, er de faktorer, der fører til de gentagne økonomiske vanskeligheder og problemer. Det er spørgsmålet om de faktorer, der skaber den stadige inflatoriske udvikling. Og her vil jeg pege på nogle punkter, som efter vor opfattelse er væsentlige, og som folketinget nu må tage med i sine overvejelser.

Inden spørgsmålet om, hvilke indkomster der skal fastlægges for staten i det kommende år, afgøres, må det vel være helt klart, at man må skabe sig en vurdering af statens udgiftsbehov. Der foreligger i øjeblikket regeringsforslag, men endnu har der ikke været mulighed for blot nogenlunde at gennemarbejde det og foretage en vurdering deraf. Statsbudgettet er jo igen i år foreslået at skulle vokse meget voldsomt. Det har det desværre også gjort de foregående år, og det kan efter min opfattelse ikke med rette bestrides, at der ud fra så voldsomme stigninger, som vi er stillet over for

i statsbudgettet, udgår klare inflatoriske kræfter. Det må være en nødvendighed, at vi ikke spiller ping-pong med hinanden om statens udgifter, men vi må i fællesskab foretage en nøje afvejning af spørgsmålet om budgettets størrelse. Det er klart, at vore muligheder er stærkt begrænsede, for så vidt angår de lovpligtige og lovbundne udgifter, medens stillingen naturligvis er helt anderledes for de frie udgifter og for det omfattende anlægs- og byggeprogram, der er forelagt.

Når vi rejser dette spørgsmål, er det ikke ud fra den betragtning, at samfundet ikke har brug for en stærk vækst i en række af de sektorer, som statens budget omfatter, men det er ud fra den økonomiske betragtning, at der også må ske en afvejning af forholdet mellem vor evne og det program, vi stiller op. Det kan ikke nytte, at vi fortsætter, som vi nogle gange har gjort, med at sætte et større program i gang, end der er tilstrækkelig arbejds- og byggekapacitet til rådighed til at dække. Der må være balance imellem disse ting, og her har man syndet igennem de senere år. Derfor opfordrer vi til, at man i folketinget i fællesskab foretager denne afvejning med god vilje til at søge stigningen i de offentlige budgetter noget dæmpet i forhold til det, regeringen i øjeblikket foreslår. Regeringen foreslår jo, at statens budget på baggrund af en almindelig produktionsfremgang i samfundet på omkring 3 pct. skal vokse med reelt 5 pct. Vi må foretage en nøje afvejning, hvor ubehagelig den end er, både ud fra pengemæssige synspunkter og måske særlig ud fra synspunktet om den fysiske planlægning, hvilken kapacitet vi har til rådighed, og hvilken betjeningskapacitet vi har til rådighed, når de pågældende anlæg er gennemført.

Jeg vil gerne bekræfte, hvad vi også tidligere har givet udtryk for, at når vi skal foretage disse afvejelser, så er de ting, der efter mit skøn er stærkest øjeblikkeligt behov for at søge løst, så langt vi har kræfter til det, uddannelsesområdet, og dernæst må også den sociale sektor spille en væsentlig rolle. Det synspunkt har jeg givet udtryk for tidligere, det vedstår jeg, men denne samlende afvejning må alligevel foretages. Det viser en gang til, at det er nødvendigt, at vi kommer ind på en nærmere vurdering af selve principperne for